

Miquel Martí i Pol de POESIA
Manuel Vázquez Montalbán de PROSA

Manuel Vázquez Montalbán de PROSA

Introducció

Arribem a la dotzena edició dels Premis Literaris de Cambrils. Cal agrair la participació de tots els alumnes i els diferents centres educatius que han fet possible celebrar aquest concurs un any més.

Elaborar un text és un procés que requereix un esforç de reflexió i ordenació dels sentiments i pensaments. La paraula esdevé així una eina que permet expressar emocions i vivències, una eina que permet la discussió i el debat així com la denúncia de tot allò que ens qüestiona la nostra manera d'entendre el món i la forma en que ens relacionem.

Cal felicitar a tots els infants i joves per aquest exercici, realitzat a més en un format literari que ens ha fet gaudir a l'hora de llegir els nombrosos textos presentats.

Voldria fer extensiva aquesta felicitació a les direccions dels centres i equips docents, per l'esforç i la implicació en l'educació dels alumnes i que són causa del bon resultat i qualitat dels escrits.

Agrair la participació a tots els membres del Tribunal i organització, que han dedicat una bona quantitat d'esforços de forma desinteressada per tal que aquesta convocatòria sigui un èxit.

Gràcies a tots els que heu participat a les diferents escoles i instituts. Animeu-vos a fer-ho en properes edicions.

Alejandro García Muñoz

Regidor del departament
d'Ensenyament i Polítics
Actives d'Ocupació

...sobre aquest...
 ...papa i li va dir que a causa de la...
 ...en teologia, en filosofia, en dret i en medicina) s'havien...
 ...d'opinions diverses en cadascuna d'aquestes ciències; i...
 ...al fet que els autors... els mes... es escrivien obres sobre les ciències...
 ...les quals els uns d'un... els altres. Per això l'es...
 ...sta en l'Art va dir al papa... totes les ciències s'havien...
 ...sotmetre a uns mateixos breus principis necessaris que funcionessin...
 ...acord amb el mètode de l'Art per tal que, si sorgia algun error...
 ...sa opinió, aplicant l'Art es pogués posar... els prin...
 ...eliminar... falses... opinions...

El dimarts, dia 16 de maig de 2017, a les 17:00 hores, es reuneix, a les instal·lacions del departament d'Ensenyament, el jurat qualificador dels XII Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, format pel senyor Alejandro García com a president, i les senyores Maria de la O Segura, mestra de l'Escola Guillem Fortuny, Júlia Cózar, mestra de l'Escola Mas Clariana, Imma López, mestra de l'Escola Cambrils, Estefania Sandoval, mestra de l'Escola La Bòbila, Rosana Andreu i Eva Ferré, de la Biblioteca Municipal, Agnès Toda, professora de l'INS Cambrils, Estefania Rius, professora de l'INS La Mar de la Frau, Cori Cirera, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Cristina Ardèvol, professora de l'INS Ramon Berenguer IV, Lorena Borràs, professora del CMFA Rosa dels Vents, Aïna Carod, Cap de Gabinet d'Alcaldia de l'Ajuntament de Cambrils, i els senyors Josep March, mestre de l'escola Marinada, Sergi Gavalrà, mestre del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Gerard Martí, Director del Museu d'Història de Cambrils i de l'Antena del Coneixement del Campus Extens de la URV de Cambrils, i com a secretàries Sandra Fernández i Ana Rabal, del departament d'Ensenyament i Polítiques Actives d'Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis:

Infantil

CATEGORIA A

Alumnes d'Educació
Infantil

Premi: El jardí florit
Anastasia Carrasco Petrova
Escola La Bòbila

Accèssit: Tauró
Lucía Cuadrado Zúñiga
Escola Cambrils

Poesia

CATEGORIA B

Alumnes de primer cicle
d'Educació Primària

Premi: Un Sant Jordi presumit
Lorena Panisello Mendoza
Escola Marinada

Accèssit: L'estiu
Eduardo Lorente Martínez
Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA C

Alumnes de segon cicle
d'Educació Primària

Premi: La meva habitació
Fiona Anguera Vilà
Col·legi Cardenal
Vidal i Barraquer

Accèssit: El follet
Pau Roca Blázquez
Escola Guillem Fortuny

CATEGORIA D

Alumnes de tercer cicle
d'Educació Primària

Premi: Poema
Elena Núevalos López
Escola Cambrils

Accèssit: L'aigua i el foc
Guillem Cano Espada
Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA E

Alumnes de primer cicle
d'Educació Secundària

Premi: Tard
Eulàlia Canals Martí
Col·legi Cardenal Vidal i
Barraquer

Accèssit: Pensaments
Aina Caparrós
INS La Mar de la Frau

CATEGORIA F

Alumnes de segon cicle
d'Educació Secundària

Premi: El pis de casa teva
Julia Vernet Aguilà
INS Cambrils

Accèssit: Un crit als somnis
Iris Fernández Gas
INS Ramon Berenguer IV

CATEGORIA G

Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Dos cossos
Mercè Canela Añón
INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: Narcís Pansit
Marina Nieto González
INS Cambrils

Prosa

CATEGORIA B

Alumnes de primer cycle
d'Educació Primària

Premi: La vaca flaca
Judith Alonso Escolà
Escola La Bòbila

Accèssit: La zebra de carreres
Dylan Agúndez Carrasco
Escola Marinada

CATEGORIA D

Alumnes de tercer cycle
d'Educació Primària

Premi: Júlia i la màquina
del temps
Miranda Morales Navarro
Escola Joan Ardèvol

Accèssit: Party
Pol Ruiz Soberbio
Escola La Bòbila

CATEGORIA F

Alumnes de segon cycle
d'Educació Secundària

Premi: Pluja d'estels
Víctor Fernández Ciutat
INS Cambrils

Accèssit: L'escollida
Andrea Díaz Rodríguez
INS Cambrils

CATEGORIA C

Alumnes de segon cycle
d'Educació Primària

Premi: La Júlia i el llibre màgic
Míriam Galiana Pastor
Escola Cambrils

Accèssit: La llegenda de St Jordi
Pau Cortiella Ravell
Col·legi Cardenal Vidal i
Barraquer

CATEGORIA E

Alumnes de primer cycle
d'Educació Secundària

Premi: El lament de l'ànima
Mariel Touzet Moncada
INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: Sota l'aigua
Óscar Pavón Amador
INS Cambrils

CATEGORIA G

Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Cuidi el seu niu
Guillem Javaloy Berengueras
INS Cambrils

Accèssit: La Gran Guerra
Iriel Ladrón Cárceles
INS Ramon Berenguer IV

Poesia

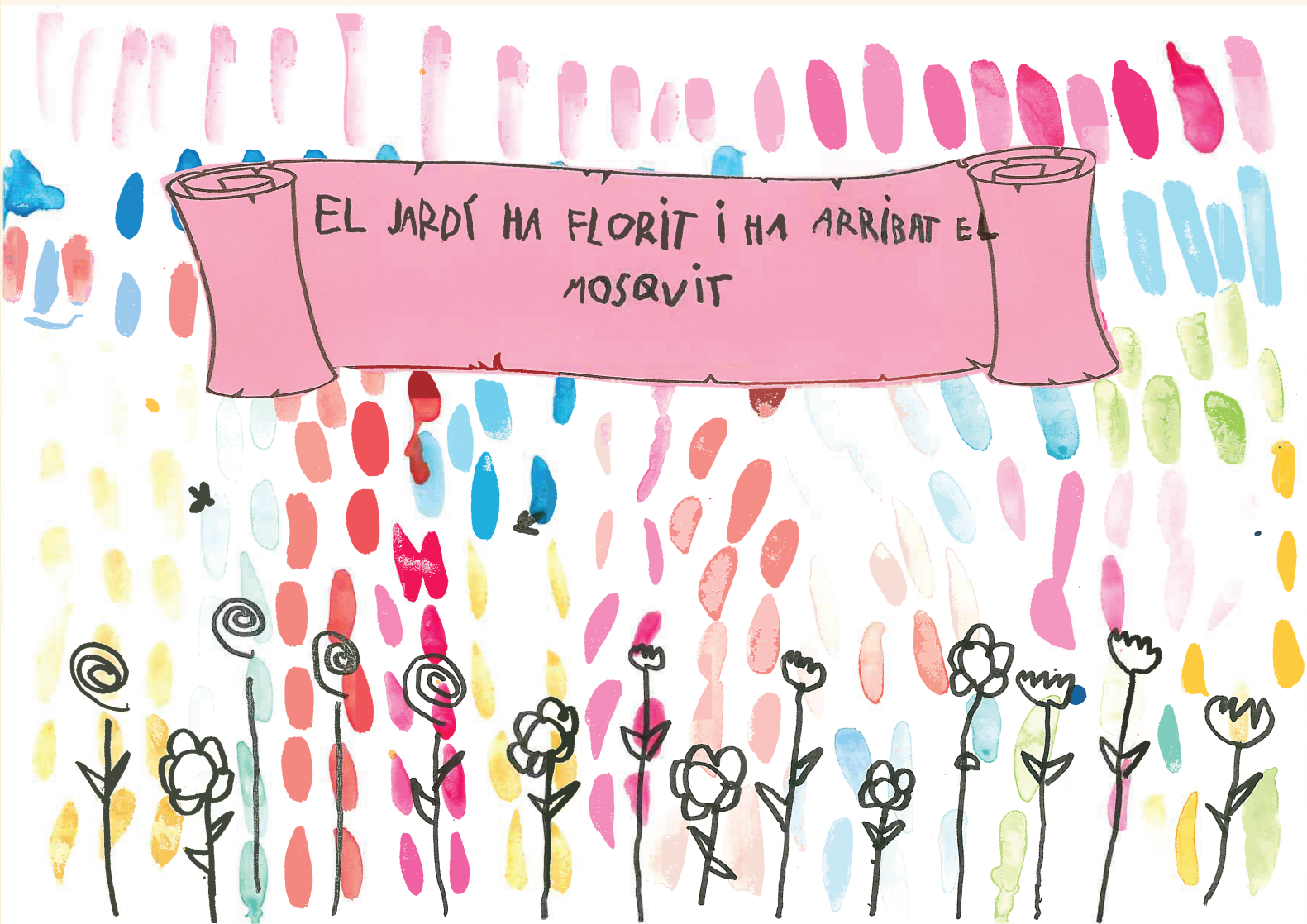
Premi Miquel Martí i Pol

estava més cansada. Els nens, quan entrava al pis, els trobava moltes vegades adormits. Els havia estès un braç passat damunt de la Rita. Fins que no els vaig trobar més adormits i la Rita, tan pettona, feia hiiii... hiiiiii... hiiiiiii... i es miraven a mb aquella mena de riure, hiiiiii... hiiiiii... hiiiiii... un riure molt estrany. I vaig voler saber què passava. Un dia vaig córrer més i no em vaig atur rés a robar, aguantant-me la respiració mentre feia girar la clau al pany. La galeria era plena de coloms i també n'hi havia al passadís i els nens no eren enlloc. Tres, cap al balcó del carrer, que estava obert de bat a bat, i van fugir deixant unes quantes van ser a la galeria es van girar a mirar-me i vaig espantar-los amb el braç i van fugir volant. Vaig començar a bus nit, el tancàvem perquè ens deixés dormir. La Rita estava asseguda a terra amb un colom a la falda, i el nen tenia tres coloms davant i els donava coloms es van esverar i van alçar el vol i topaven per les parets. I el nen, amb aia temps que, als matins, els coloms eren amos del pis quan jo era fora. Entraven per la galeria, corrien pel passadís, sortien pel balcó s a estar quietes, per no espantar els coloms i tenir la seva companyia. En Quimet ho va trobar molt bonic i va dir lomar que era el cor, donaven la volta pel pis que era el cos i tornaven al colomar que era el cor. I va dir que havíem de mirar de tenir més coloms, que vivien a la bonals t, arrencaven a volar, s'aixecaven com una onada de llampecs i d'aíes i, abans d'anar-se'n a jòce Antoni travessava una estesa de coloms amb la Rita al darrera i els coloms ni es bellugaven: els obrien pas, alguns, i d'altres els seguien. En Quimet va rs a l'habitació petita. I si els nens s'asseien per terra al terrat de seguida estaven voltats de coloms que es deixaven tocar. En a mateix de la golfa del terrat; calia només fer un forat al sostre, una trapa, va dir, posar una escala de llistons de terra al sostre i els coloms. ser el propietari no ho voldria i en Quimet va dir que el propietari no ho sabria mai, i que si teníem els coloms nets no es podia queixa una granja i que ens en cuidàrem els nens i jo. Li vaig dir que era una bogeria i va dir que les dones sempre volen manar i que ell u, ia, va obrir la trapa i en Quimet volia fer l'escala però en Mateu li va dir que ja n'hi portaria una de l'obra, una mica vella a. I va posar covadors a baix i de moment va tancar les parelles perquè s'avesessin a sortir directes per l'escala, en comptes de fer la volta pa, que era feta de llates de fusta i s'alçava, per la banda de dalt, estirant una rotllana de ferro. ni un colomí perquè els crits i els plors dels nens enfonsaven la casa. Quan entrava a l'habitació petita a netejar, va molt enfadat. “-¡Això són coloms de presó! “I els coloms tancats a les fosques van fer ous i els van covar i van sortir ixeta que havia fet a la porta de l'habitació, veïem els coloms com pujaven l'escala: d'una volada, un graó o dos de seguida em feia desapar la taula i sota del llum amb el serrell de color de maduixa començava a fer comptes damunt d'una paperina vella

Infantil

CATEGORIA A
Alumnes d'Educació Infantil

Premi: El jardí florit
Anastasia Carrasco Petrova
Escola La Bòbila

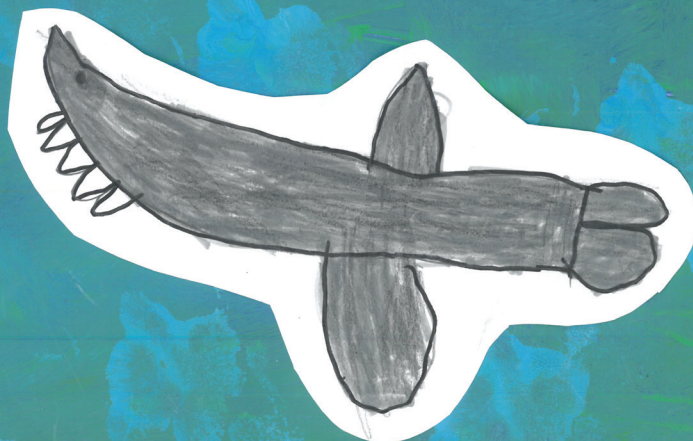

Infantil

CATEGORIA A
Alumnes d'Educació Infantil

Accèssit: Tauró
Lucía Cuadrado Zúñiga
Escola Cambrils

EL NAS DEL MEU ERIGÓ
ÉS PUNXEGUT COM LES
DENTS D'UN TAURÓ

Poesia

CATEGORIA B

Alumnes de primer cicle
d'Educació Primària

Premi: Un Sant Jordi presumit
Lorena Panisello Mendoza
Escola Marinada

Un Sant Jordi presumit

Sant Jordi és tan presumit
que quan s'aixeca del llit
prefereix estrenar un elegant vestit
i no matar ni un drac petit.
I la princesa espera i espera tota la nit
fins que crida "JORDI" amb un impacient crit.

L'estiu

L'estiu, aaaaah, l'estiu;
una estació genial
per anar a la piscina
o a l'estany.
L'estiu és la meva estació preferida,
amb el sol picant
el meu gos relaxat
i jo a la piscina fent el mort.
La meva mare dormint
i el meu pare preparant l'esmorzar.
L'estiu és el moment
per a disfrutar.

La meva habitació

A la meva habitació tinc set nans
enganxats a la paret,
que estan pensant.

Tinc unes nines
que estan rumiant
què seré quan
Em faci gran.

A la meva habitació tinc un jardí
enganxat a la porta
amb unes flors oloroses,
un àngel que em vigila,
i no em treu l'ull
de sobre quan estic dormint.

A la meva habitació
han caigut set estels
i em concediran tres desitjos:
un de saber estimar,
l'altre de perdonar
i l'últim de ser feliç.

El follet

Jo tinc un follet al meu jardí,
que cada nit fa un crit,
Jo dic - no cridis ,sisplau!,
que despertaràs al meu germà petit.

Jo tinc un follet al meu jardí,
que cada nit fa un crit,
l'altre dia ja el vaig avisar,
però no va voler callar.

Jo tinc un follet al meu jardí,
que cada nit fa un crit,
avui ja m'he enfadat,
i ben fort l'he renyat.

Jo tinc un follet al meu jardí,
que cada nit fa un crit,
com que ahir el vaig escridassar,
va agafar les maletes i va marxar.

Poema

Negre com el carbó,
et camufles en la foscor.
Àgil i silenciós,
el teu miol és sorollós.

Gandul i entremaliat,
ronques de felicitat,
i a l'hora de dinar,
ets el primer en menjar.

M'espies sota el llit,
em busques encuriosit.
T'amagues darrera el coixí,
esperes per estar amb mi.

L'aigua i el foc

L'aigua és vida a la Terra,
ens transmet tranquil·litat.
És una massa serena
que de vegades cal vigilar.

El foc és la ira de la nostra vida,
sembla que sempre estigui enfadat.
Sembla que tregui fum pels queixals,
sempre a punt d'explotar-li el cap.

Quan s'ajunten els dos
fan com una mena de dansa.
Cadascun expressa el seu sentiment
i es converteixen en brasa.

Un vincle els uneix,
un vincle fet a mida.
Sense ells no seríem aquí,
sense ells no hi hauria vida.

Tard

Potser vull fugir,
tot i que sé que és de covards
és millor que mentir,
mentir-se a un mateix;
per fi podra ser lliure de l'aire
que em sufoca
i del dolor que se m'aboca, gola avall.

I no sé com marxar
perquè m'han cremat les ales,
i no sé caminar,
i ni tu, ni poesia,
les podràs arreglar.

I sé que no sóc suficient,
que no sóc imprescindible,
i dins aquest món tan petit,
ple de llocs tan grans,
com em puc sentir tan sola i tan petita?

Perquè estic plena de forats
per on se m'escapa el somriure,
i posen a l'abast la buidesa
que no em deixa viure.

Estic tan aclaparada d'emoció,
que ja no trobo la commoció de cap paraula
que és el meu refugi i és la meva clàusula.
I clar que tinc ira.
Tinc ira contra la llum que deixa veure qui sóc,
perquè no sóc invisible.
M'heu sentit?
Els meus metres de pell
envolten més que els pensaments
foscos, clars i iridescents.

I per això cada dia fico un peu
a la mateixa terra,
somiant el dia
en que pugui dir adéu
a tot allò que em feia dubtar
del que volia ser l'endemà.

I és per això que fugir
se'm fa més fàcil,
perquè et vull ser dòcil, ànima;
i perquè no necessito que cap astre em guïi
cap a un desastre que ja sé que tindrà.
Perquè així és estimar, no?

No vull dir adéu a aquest espai.
Però ahir era més jove,
i haurà un moment en què hauré de fugir,
perquè sóc somiadora
que ningú pot comprendre
i les meves pors, els meus actes,
algun dia hauré d'entendre.

No perdré temps intentant desxifrar
aquestes emocions
que ningú pot explicar.
Però no em deixaré del braç
perquè m'estimo i m'odio a mi mateixa;
i jo hi confio, no em quedaré desvalguda,
mai, i per sempre.

Tinc un problema

Tinc un problema,
no sé què dir, no sé què fer.
Tinc un problema,
no he de dir ni desdir.
Tinc un problema,
què he de fer?,
què he de desfer?
Tinc molts problemes,
però amb disfresses,
ni es desdiu ni es desfà.
Tinc un problema,
No sé què dir, no sé què fer.

Colors

Rosa d'una rosa.
Verd d'un jardí.
Roig d'un infraroig.
Per colors, coloms.

Groc del desamor.
Lila de la til·la.
Blau d'una au.
Per colors, motors.

Taronja d'una taronja.
Blanc de la farina.
Per colors,
cordons, coloms i motors.

Ho tinc tot i no tinc res

D'irònic, ben poc,
ho tinc tot i no tinc res.
D'amics, nit tres,
però tot après.

Joquets per fluir,
ningú per compartir.
Ja m'ho van advertir,
però jo, a dormir.

Poemes ahir, de tot,
però avui, ni de rebot.
Un ninot i un robot,
sense complot.

Si d'amics no en tinc,
ja puc tindre
joguets per fluir i poemes d'ahir,
que sense un, no tinc res.

El pis de casa teva

Si visqués sota el pis de casa teva
 et faria cada nit el sopar
 un cop a la semana
 la bogada;
 i algún diumenge
 el dinar.

Si visqués sota el pis de casa teva
 m'ompliria el balcó de flors,
 perquè et pugessin les abelles,
 a omplir-te de mel els pots

Si visqués sota el pis de casa teva
 posaria a la gàbia l'oreneta
 per fer-te arribar abans
 la primavera

Si visqués sota el pis de casa teva...
 llavors sí que ens podríem estimar.

Un crit als somnis

Futur escrit a l'escoltar un plor,
a l'escoltar el plor d'aquell fugaç desig
que provoca la meva tristesa.

Ànima immune al que succeeix fora,
ànima immune que canta sola.
Ànima que espera el seu final.

Negra i complicada raó de ser
que fa que fins el més invulnerable
es recolzi en el seu cel i s'hi adormi.

Trencats somnis i trencades esperances
de no ser l'ésser que imaginaves,
que s'ha amagat sota el coixí.

Pesades enyorances de qui ara,
de qui ara potser necessites,
i aquell moment no vas plorar.

Fantasmes tancats en una cambra,
en la cambra de la soledat
taral·lejant la teva melodia.

Sospirs de nostàlgia al recordar...
al recordar els teus llargs acords,
que de vegades em fan plorar.

Versos perduts de fa dècades
i que ara reapareixen de nou,
omplint els buits de la tristesa.
Falsos sentiments que ara...
Ara lluiten per tornar a sortir,
i que ja no em faran patir.

Suaus cançons cantades sota un abric,
l'abric permanent del cel obscur,
lluïnt estels. Que l'egoista vida,
es despreocupi de tu per un instant.

Algú sense somnis en vida
és una ànima vulnerable,
impotent i poc valenta.

No miris enrere. Viu. Somia.
Fuig d'aquell que fa de les teves il·lusions,
rivals impossibles de derrotar.

Segueix el millor camí que hi hagi,
el que et porta encara a més camins,
al de la felicitat i als somnis...

Doncs... a vegades, els somnis...
Els somnis mantenen il·lusions
i les fa immunes al dolor.

Sigues feliç, sempre.
No t'oblidis d'acomplir somnis.
Tanca els ulls. Dolços somnis.

Dos cossos

Érem dos cossos buits sobre un terra sec
ballant la dansa de l'oblit,
passaven els segons com passen els anys.
Tot i així ens crèiem immortals.

Pensàvem en el somni etern, sense por
malgrat no ser per a nosaltres.
Només ens teníem una a l'altra,
ens donàvem fortament les mans sabent que tot anava bé.

La gent no ens entenia, les seves mirades fredes ens glaçaven,
ens amagàvem, protegides de la duresa del món.
Els no entenien el nostre desig.

Teníem pressa, tenint tot el temps possible,
volíem passar, fruir juntes cada instant per viure,
com si fos l'últim de què disposàvem.

Ens miràvem i en cada esguard saltava l'espurna,
la que mantenia el foc del nostre amor encès.
On és avui aquella por que ens cargolava l'estómac?

Narcís Pansit

I les gotes queien i
 queien i
 queien
 i els seus ulls semblaven el vidre més brillant.
 I el plor era cristal·lí,
 tan cristal·lí que ni ella mateixa distingia si el reflex era la realitat.
 Era Narcís;
 però sense autoestima.
 Era un narcís pansit;
 però ella mateixa era una deu.
 Tota ella era una gran contradicció.
 Podria aquest narcís revivre gràcies a la seva pròpia aigua?
 Podria la conseqüència del dolor ser el remei?
 Pot arribar una altra primavera
 i arribar a florir,
 i amb això ensenyar els colors més vius i brillants que portaven temps amagats.
 O arribar a florir-se,
 i amb això ensenyar una capa fosca que tapa la seva bellesa.
 Aquesta és la seva elegia,
 una incursió a la seva intimitat.
 Si necessita ajuda no la demanarà,
 ni el seu eco escoltarà.
 Però si arriba a la primavera,
 una abella la pol·linitzarà,
 que serà capaç de veure la fructuositat de la seva experiència.
 I probablement una mà la collirà,
 per emportar-se-la i tindre durant un temps la seva bellesa.
 Fins que es repeteixi el principi,
 i aquesta bellesa defalleixi,
 i els pètals colorits
 tornin a caure
 i caure
 i caure.

Prosa

Premi Manuel Vázquez Montalbán

estava més cansada. Els nens, quan entrava al pis, els trobava moltes vegades adormits. Els havia estès un braç passat damunt de la Rita. Fins que no els vaig trobar més adormits i la Rita, tan pettona, feia hiiii... hiiiiii... hiiiiii... i es miraven a mb aquella mena de riure, hiiiiii... hiiiiii... hiiiiii... un riure molt estrany. I vaig voler saber què passava. Un dia vaig córrer més i no em vaig atur més a robar, aguantant-me la respiració mentre feia girar la clau al pany. La galeria era plena de coloms i també n'hi havia al passadís i els nens no eren enlloc. Tres, cap al balcó del carrer, que estava obert de bat a bat, i van fugir deixant unes quantes

van ser a la galeria es van girar a mirar-me i vaig espantar-los amb el braç i van fugir volant. Vaig començar a bus

nit, el tancàvem perquè ens deixés dormir. La Rita estava asseguda a terra amb un colom a la falda, i el nen tenia tres coloms davant i els donava

coloms es van esverar i van alçar el vol i topaven per les parets. I el nen, amb

ia temps que, als matins, els coloms eren amos del pis quan jo era fora. Entraven per la galeria, corrien pel passadís, sortien pel balcó

s a estar quietes, per no espantar els coloms i tenir la seva companyia. En Quimet ho va trobar molt bonic i va di

lomar que era el cor, donaven la volta pel pis que era el cos i tornaven al colomar que era el cor. I va dir que havíem de mirar de tenir més coloms, que vivien a la bonals

t, arrencaven a volar, s'aixecaven com una onada de llampecs i d'ailes i, abans d'anar-se'n a jòce

Antoni travessava una estesa de coloms amb la Rita al darrera i els coloms ni es bellugaven: els obrien pas, alguns, i d'altres els seguien. En Quimet va

rs a l'habitació petita. I si els nens s'asseien per terra al terrat de seguida estaven voltats de coloms que es deixaven tocar. En

a mateix de la golfa del terrat; calia només fer un forat al sostre, una trapa, va dir, posar una escala de llistons de terra al sostre i els coloms.

ser el propietari no ho voldria i en Quimet va dir que el propietari no ho sabria mai, i que si teníem els coloms nets no es podia queixa

una granja i que ens en cuidàrem els nens i jo. Li vaig dir que era una bogeria i va dir que les dones sempre volen manar i que ell u,

ia, va obrir la trapa i en Quimet volia fer l'escala però en Mateu li va dir que ja n'hi portaria una de l'obra, una mica vella

a. I va posar covadors a baix i de moment va tancar les parelles perquè s'avesessin a sortir directes per l'escala, en comptes de fer la volta

pa, que era feta de llates de fusta i s'alçava, per la banda de dalt, estirant una rotllana de ferro;

ni un colomí perquè els crits i els plors dels nens enfonsaven la casa. Quan entrava a l'habitació petita a netejar,

ava molt enfadat. “-¡Això són coloms de presó! “I els coloms tancats a les fosques van fer ous i els van covar i van sortir

ixeta que havia fet a la porta de l'habitació, veïem els coloms com pujaven l'escala: d'una volada, un graó o dos

i de seguida em feia desapar la taula i sota del llum amb el serrell de color de maduixa començava a fer comptes damunt d'una paperina vella

La vaca flaca

Hi havia una vegada una vaca que es deia Flaca.

A la Flaca li agradava molt passejar pel camp,
però sobretot, sobretot li agradava menjar.

Un dia es va menjar 50 pastissos de maduixa i
després li va venir molt mal de panxa, però... Oh!

La caca li va sortir de color rosa!

Un altre dia es va menjar tot un camp sencer
d'herba i després li va venir molt mal de panxa,
però... Oh! La caca li va sortir de color verd!

Després es va menjar 100 móres i li va venir molt
mal de panxa, però... Oh! La caca li va sortir de
color lila!

La Flaca va dir:

- Això ja no és normal.

I va trucar al metge. Era el Doctor Drac que vivia a
la cova del Fons Marí número 1 porta B.

El Doctor Drac, que era molt intel·ligent, li va dir:

- Si vols fer la caca normal, o sigui marró, has de
menjar coses marrons: pinyes, xocolata i fulles
seques.

La vaca Flaca li va fer cas i, per fi, va fer caques
marrons, o sigui, color a caca.

I conte contat la Flaca ja s'ha cagat.

La zebra de carreres

Hi havia una vegada una zebra que volia ser un cavall de carreres. Un dia van aparèixer dos cavalls de carreres i la zebra els va dir:

- Hola cavalls! jo també sóc un cavall de carreres!
Els cavalls van començar a riure d'ella perquè no era pas veritat.

En aquell moment la zebra es va mirar al mirall i va veure que era blanca amb ratlles negres i va contestar-los:

- És veritat, sóc una zebra.

Un dia la zebra va guanyar una cursa i va dir als cavalls:

- Veieu, encara que no sigui un cavall, puc ser una zebra de carreres!

Els cavalls van al·lucinar i al final van decidir ser tots amics.

I conte contat ja s'ha acabat.

La Júlia i el llibre màgic

Fa molts i molts anys, hi havia una nena i un llibre màgic. La nena es deia Júlia.

La Júlia era rossa, tenia els ulls blaus, la pell era blanca com la llet, era alta, primeta i molt maca. Anava vestida amb un vestit blanc i unes sabatetes blaves. Era molt amable i simpàtica.

Tota aquesta història va començar a la casa de la Júlia i els seus vuit germans. La Júlia va veure un llibre i va dir a la seva mare:

- Mama, m'has comprat un llibre nou?

-No filla, per què?

-Per res.

-Ah, d'acord!

La Júlia va obrir el llibre i del llibre va sortir una llum groga. Va posar la mà en una pàgina i, de sobte, el llibre va xuclar a la Júlia.

La Júlia es va trobar en un camp ple de flors, arbres, plantes, animals i un castell a l'altra punta del camp. La Júlia va veure que anava vestida diferent. Ella va anar cap al castell. Quan hi va arribar, va entrar...

Inesperadament va sentir que deien el seu nom. Tots van dir:

-Pobreta... quina sort tenim....

Un cavaller del castell la va portar a una cova on hi havia un drac. El drac se la va intentar menjar però la Júlia l'esquivava. De sobte, va veure una princesa que la intentava salvar i un cavaller que es deia Jordi.

Ara la Júlia va recordar que era el conte de Sant Jordi.

La Júlia, la princesa i el cavaller Jordi li van proposar al drac que li donarien tots els animals i carn. Al drac li va agradar la proposta i va dir que sí.

La Júlia va anar a buscar la carn i el Jordi els animals. El drac estava amb la princesa. El drac tenia molta gana i es volia menjar a la princesa però, de sobte, van arribar en Jordi i la Júlia amb els animals i la carn. El drac va començar a menjar i la princesa, la Júlia i el Jordi van fugir.

La princesa va nomenar cavallera a la Júlia. En Jordi va veure una rosa, li va donar a la Júlia i la Júlia va desaparèixer...i es va trobar a casa. Llavors es va posar el pijama i a dins del llit perquè ja era de nit.

Conte, contat, aquest conte s'ha acabat!

La llegenda de Sant Jordi

Ja fa un temps no oblidat, a Barcelona, va arribar una fera molt, molt gran.
 El president Artur Mas es va espantar i els regidors van marxar.
 Deien que era un drac. El drac cremava tot el que trobava.
 La Sagrada Família, el Palau de la Música, la Generalitat...
 La filla del president es va quedar tancada a casa tot el dia!
 Cosa molt estranya perquè sempre està de compres.
 El drac dormia al Tibidabo, perquè així podia vigilar tota la ciutat.
 A la fi quan ja no quedava ni l'estàtua de Colom van fer un 23
 - A per veure quin habitant li tocava ser menjat pel tal drac. Li va tocar a la filla del
 president. Ella hi va anar amb biquini perquè sempre diu
 "La roba és el que m'estimo més, després de la família".
 A l'arribar el drac, no era tan lleig com semblava,
 els ulls els portava pintats iguals que els llavis.
 Llavors es va adonar que era una noia!
 La noia drac ja es llepava els llavis quan, de sobte,
 va aparèixer un jove polític anomenat Jordi. La noia drac es va posar a riure com
 una bojament; en canvi, la filla del president va començar a plorar d'alegria.
 La noia drac va dir "I què em faràs, polític escanyolit i figaflor, eh?"
 Llavors en Jordi va començar a llegir la Constitució Espanyola i
 la noia drac es va desmaiar.
 Del seu pintallavis li va sortir una gran rosa.
 Llavors l'Artur Mas li va preguntar a en Jordi si volia ser president
 i va dir que no i va marxar.

FI

Júlia i la màquina del temps

Era divendres i el professor de medi ens va dir que tindríem el control dilluns de la setmana següent. - No m'agraden els controls. - li vaig dir a la meva millor amiga Aina xiuxiuejant. Ella em va dir que opinava el mateix. Va acabar la classe i va entrar a l'aula el nostre tutor que també ens feia classe de robòtica. Ens va dir que havíem de fer un robot i l'hauríem de lliurar dilluns. Ufff!! Control, robot.. em vaig començar a angoixar una mica. Sort que estava a punt de sonar la música per marxar cap a casa i podria descansar una estoneta. Vaig arribar a casa i mentre descansava estirada al sofà mirant la tele, el meu cap no parava de donar-li voltes a la idea del robot. Se'm va ocórrer la idea de fer un rellotge especial, un rellotge que es pogués penjar a totes les escoles del món i que convertís els controls en xocolata!!

- Seria fantàstic!! Impossible però fantàstic!! - vaig pensar mentre la meva cara esbossava un gest maliciós. Em vaig posar mans a l'obra! Vaig recordar que a les golfes hi havia un rellotge que feia temps que no funcionava. De fet, mai l'havia vist ni tan sols penjat de la paret. Vaig intentar que funcionés però el rellotge no feia absolutament res. Vaig començar a manipular uns botons que tenia al darrere quan de cop i volta la llum es va apagar i tot va quedar a les fosques.

La llum va anar tornant poc a poc i quan ja hi havia prou claror com per a distingir els objectes, vaig veure una senyora vestida amb pells d'animals. Em vaig quedar paralitzada. Aquella senyora se m'anava apropant cada vegada més fins que, sense que jo pogués fer res per evitar-ho, em va agafar de la mà i em va arrossegar fins a una cova. Era una cova real, com aquelles que havia vist al llibre de medi, amb pintures a les parets i plena de restes d'animals per tot arreu. Volia escapar, però...a on? Fora no es veia cap poble, només un conjunt de coves que, com aquesta, es trobaven a dalt d'un turó. Es feia fosc i la dona, que parlava en una llengua molt estranya, va preparar el sopar i em va donar un tros de carn. Per culpa seva vaig vomitar, però gracies a ella vaig dormir calenta ja que em va dir, amb gestos, que m'estirés a una pell al costat del foc. Quan es va fer de dia em vaig adonar que estava a la prehistòria i que havia de tornar a casa. Què havia passat? Semblava que hagués anat darrera en el temps.

- És clar! - vaig cridar. Estava clar que el que havia passat estava relacionat amb el rellotge. Es tractava simplement de tornar a girar les busques i avançar en el temps. Però tenia un problema...a la prehistòria no havia rellotges! Em vaig entristir profundament. Vaig seure a l'entrada de la cova i mentre mirava l'horitzó i el sol que sortia, el meu cap va trobar al solució. El mestre de medi ens havia explicat que a l'antiguitat, no tenien rellotges com els nostres però sí que hi havia rellotges de sol. Es tractava de fer el mateix procés que havia fet a les golfes però a l'inrevés, és a dir, girar les busques cap a la dreta per anar cap al futur. Vaig construir un rellotge de sol i quan vaig veure que el sol projectava l'ombra al terra, vaig desplaçar el pal de tal manera que avancés el temps. La foscor va arribar de nou i després la llum. Podia veure el cel blau, molts edificis i...un cotxe volant!! Havia girat massa les agulles!! Havia de tornar a repetir el procés. Vaig buscar al meu voltant i vaig trobar un grup de nens que vestien d'una manera estranya i els vaig preguntar si sabien quina hora era. Portaven una espècie de rellotge al canell i els vaig demanar si me'l deixaven mirar de més a prop. Un d'ells se'l va treure i em va explicar com funcionava. El vaig agafar i vaig tirar enrere el temps. L'escena es repetia. Quan la claror va arribar, vaig sospirar aliviada. Estava a casa meua!! Ho havia aconseguit!! Vaig ballar d'alegria però tot no havia sortit tan bé com jo creia. Era dilluns i la mare em cridava des del cotxe:

- Va, que fas tard a l'escola!

No m'ho podia creure! Dilluns i sense haver estudiat ni fet el robot! L'experiència però, havia valgut la pena!

"Party"

Sona el despertador a la vila; és dilluns i comença la setmana de nou. Com sempre, a tres quarts de nou, passa l'autobús per recollir els nens per anar a l'escola. La Paula una nena una mica reservada amb la gent, l'Àlex un nen molt decidit però una mica trapella, la Rita una nena superdotada, el Tom un nen a qui li agraden molt les aventures, la Yana; una noia aventurera, i jo l'estem esperant.

Passen els minuts... l'autobús s'està endarrerint... cosa ben estranya. Sentim un soroll, finalment, i després de quatre minuts l'autobús apareix. Ens disposem a pujar, com cada dia, un altre matí d'un dia normal d'hivern.

-Un moment!- crida la Yana. - Nois! Atureu-vos! Per què l'autobús és de color blau, taronja, lila, verd i groc? Crec que ens hem, equivocat! Estem tan adormits que ni tan sols ens hem fixat si hi era el Juli, el nostre xofer i aquest autobús té un pilot automàtic.

A tots els seients hi ha unes lletres de colors, dels mateixos colors que hi ha a la carrosseria. "Party" s'hi pot llegir o, el que és el mateix, "festa" en anglès. De sobte el cotxe s'atura... por és el que ens recorre tota l'esquena.

Jo veig que al seient del darrera hi ha una mena de joc de taula però crec que ja és massa tard per anar-lo a buscar. Els meus companys ja han baixat i estan bocabadats mirant la façana de la casa a on just s'ha aturat el vehicle misteriós però fantasiós a la vegada.

La porta de la casa està oberta de bat a bat i sona una música que ens encisa. Entrem a la casa embadalits, ningú ens hi obliga, en Tom va al capdavant de l'expedició.

Pugem unes escales de colors i, a dalt de tot, trobem escrites unes instruccions en una paret d'una habitació enorme. Sentim unes ganes enormes de jugar, de passar-s'ho bé i les llegim atentament
1: Formeu una rotllana i digueu "PARTY", PARTY VINE.

2: El jugador més gran tirarà el dau i avançarà tantes caselles com el dau indiqui.

- Però... no tenim cap tauler!- expressa la Paula.

Penso que té tota la raó, com podríem jugar seguint aquestes indicacions si no tenim tauler? Em quedo pensatiu.

- Un moment! Ja està, ja ho tinc! El tauler de l'autobús!. - crido de sobte... tots em miren sorpresos. Els explico als meus companys el què he vist al seient del darrera de l'autobús i tots em recriminen que no l'hagi agafat. Així que ara ens queda anar corrents cap a l'escola abans que la mestra Cristina noti la nostra absència i esperar a que demà es torni a fer de dia. Hem d'evitar que truquin a les nostres famílies i que aquestes es preocupin. També, hem d'evitar interrogatoris i aquest succés no es podrà explicar mai a cap adult.

Haurem de ser pacients i esperar que el rellotge torni a marcar tres quarts... Haurem d'esperar a la mateixa hora de demà. Si tenim sort l'autobús tornarà a passar i tornarem a tenir aquesta oportunitat malbaratada per la meua por a tornar enrere.

Sorprenentment arribem a l'escola aviat. Miro el rellotge i són tres quarts i cinc de nou. Només han passat cinc minuts? Començo a entendre que hem estat transportats a un món paral·lel en aquell autobús misteriós.

Passa el dia normalment; sessió de càlcul mental, dictat rítmic, esbarjo, entrepà de fuet de l'àvia... Un dia normal en un món normal. És realment boig això que hem viscut avui i de tornada a casa amb autobús tot torna a ser normal. Tots comentem que el fet d'aquest matí ha de romandre en secret, si no, correm el risc de que l'autobús Party no torni mai a recollir-nos.

Cadascú marxa a casa seva, hem quedat a dos quarts de set al xat, ens hem de preparar per demà.

El lament de l'ànima

Quan la Meritxell es va despertar, va tenir l'impuls de tancar novament els ulls: un dolor punxant bloquejava els seus pensaments. Va intentar aixecar-se i es va colpejar el cap amb un element dur. Va alçar la mà: semblava una taula de fusta, a pocs centímetres del seu cap; en va recórrer la vora aspra i va comprovar que tampoc no es podia moure cap als costats. Es trobava tancada en una caixa que no mesurava gaire més que ella.

-Hauré mort? - es va preguntar. Va intentar evadir aquesta idea, però intuïa i, fins i tot, podia sentir la terra colpejant el sostre d'aquella petita càpsula en què es trobava. Estava a punt d'ofegar-se i sabia que la quantitat d'oxigen de què disposava no seria gens clement amb ella; havia de pensar en alguna estratègia per fugir d'aquell receptacle, d'aquella situació.

Va colpejar la caixa amb violència i començà a cridar. Es va aturar en sec: si s'agitava, l'aire s'acabaria més de pressa. Estava desesperada. Sabia que aquesta vegada sí que seria el seu últim dia a la Terra! Als vuit anys havia romàs en coma durant uns mesos per un sever accident; l'havien donat per morta, però havia "ressuscitat" miraculosament.

-Aquesta vegada serà diferent- es va dir. L'angoixa se li va enganxar al coll; era com una mà gegant que l'ofegava perquè li impedia respirar. Mai abans no havia pensat que pogués trobar a faltar una cosa tan primordial i imperceptible com l'aire, perquè de fet, va pensar, l'essencial és invisible per als ulls.

-Per què he de morir ara, si encara em falta tant per viure? - va lamentar-se.

Llavors va pensar en el Carles; havien discutit aquell matí i ella se li havia exclamat, cridant, que hauria desitjat no haver-lo conegut mai. Ara ho sentia, li sabia greu, se'n penedia... Les paraules, de vegades, surten amb la fluïdesa d'un riu caient a través d'una muntanya, però com l'aigua, no tenen forma de tornar al seu lloc, esborrant les conseqüències de la seva caiguda. Ho sentia tan profundament... Però lamentava encara més no poder dir-li a en Carles tot el que l'atordia; i que hauria donat el que fos per poder rectificar els mots durs, cridats, per demostrar-li que no havia volgut dir el que realment havia dit.

Una llàgrima va rodolar per les galtes de la Meritxell i el seu soroll sec, en tocar la fusta, va estrènyer fortament els seus timpans. Ella sabia que anava a morir, i aquesta certesa ja no va fer-li tant de mal com la possibilitat que el seu amor pogués sentir alguna mena de culpa per allò que estava a punt d'ocórrer. Va començar a respirar cada vegada més pausadament; s'ofegava i ja no li importava.

De sobte, sense explicació, va percebre que l'aire l'hi tornava als pulmons. Va obrir els ulls, ja no tenia aquella pressió a les temples. A uns metres d'on es trobava ajaguda, les onades acaraven la sorra amb la rutina de sempre, sense corregir el miracle de la vida i de la mort, encara que hi participessin sense desitjar-ho. Al seu costat, el rostre banyat amb les llàgrimes dolces d'en Carles li va fer oblidar totes les anteriors certes.

Per primera vegada fou conscient de l'íntima relació que existia entre l'aire, entrant al seu cos i bombejant energia a cadascun dels seus porus, i l'abraçada del seu noi: l'oxigen de l'amor.

Sota l'aigua

4 de juny de 1940

Fa quatre anys em vaig allistar a l'exèrcit italià sense esperar que algun dia no tornaria a veure la meva família. La guerra va esclatar fa mesos i no crec que torni a saber res sobre la meva dona i la meva filla, el motiu pel qual intento sobreviure. Vaig accedir a l'armada italiana amb 34 anys, creient que m'esperaria un bon futur treballant en el camp que més m'agradava, l'exercit naval, en específic, els submarins.

7 de maig de 1942

Avui hem lluitat per primer cop al Mediterrani, per sort hem aconseguit enfonsar les naus dels aliats, he vist com morien amics i enemics, no podré oblidar mai els horrors de la guerra. Tothom podia haver mort i a ningú li hauria importat. Sembla que aquesta guerra no acabarà mai i dia a dia penso en la meva família i la meva llar, he de ser fort, no penso morir sense abraçar la meva estimada filla i la meva dona per un últim cop.

10 d'agost de 1942

Hem rebut informació d'un possible atac per part dels aliats, estem en estat d'alerta, en qualsevol moment podria arribar la flota britànica de la qual hem rebut informació. El nostre submarí (Otaria de classe Glauco) continua intacte, tenim l'esperança que no ens falli.

22 d'agost de 1942

La filtració era certa, avui hem lluitat contra 45 naus dels aliats. Hem estat derrotats per la implacable força de les seves naus i l'Otaria ha estat destruït a la superfície i alguns hem pogut escapar i sobreviure. Ens ha arribat la notícia de la captura de Malta, crec que no tornaré a veure la meva família.

22 de gener de 1944

Avui hem lluitat a terra en defensa d'Anzio i Nettuno. Hem tornat a ser derrotats, sembla que no guanyarem aquesta insofrible guerra. Ha estat la pitjor batalla des que va començar el conflicte, he vist morir a més de 2000 soldats. He rebut un tir a la cama i crec que no sobreviuré, però, en cas de fer-ho, podré tornar per fi a Montecassino.

24 de gener de 1944

No tinc forces per escriure encara que crec que podré sobreviure uns dies més. M'han donat la notícia que podré tornar a la meva llar. Em pregunto com deuen estar les meves princeses.

1 de febrer de 1944

He arribat al que considerava la meva llar. No he trobat més que ruïnes i destrucció allà on mirés. No trobo la meva família, les joies del meu cor, que vaig perdre un 26 de Febrer, sense poder-les dir quant les estimava.

4 de desembre de 1955

La morte m'attende

30 de novembre de 2016

He trobat aquest diari del meu avi que explica la seva vida i no he pogut no intentar escriure el que ell mai va saber sobre la meva àvia. L'any 1944 la meva mare i l'àvia van decidir marxar de Montecassino per l'alerta sobre tropes britàniques i van decidir fugir a Espanya amb els pocs diners que tenien. Sabien que si anaven a Espanya l'avi mai les trobaria però no van tenir una altra opció que fer-ho. Crec que intentaré traduir tot el que va escriure el meu avi durant la guerra i potser, en algun moment, algú voldrà conèixer la seva història.

7 d'abril de 2017

Avui he vist aquest diari al meu calaix i crec que hauria d'escriure la història del meu avi des de que era jove amb l'ajut del que recorda la meva mare de quan era petita. M'ha explicat com va acabar aquest diari a Espanya. Segons ella la seva mare va viatjar a Montecassino un any després de la mort del meu avi i, allí, va trobar un amic d'ell a qui va donar el diari uns dies abans de que morís a causa d'una malaltia.

Mai hauria pensat que el meu avi hagués viscut tantes experiències.

Pluja d'estels

Pluja d'estels era l'expressió que feia servir la Pilar quan la seva filla, la petita Estel de dos anys, li preguntava què eren aquelles coses lluminoses que queien del cel i feien un soroll estrident, que feien córrer tota la gent. Són estels que cauen i la gent corre per anar a buscar-los. Perquè són un bé molt preuat. Deia la Pilar. La Pilar havia viscut moltes pluges d'estels, feia més de tres anys que en veia. Però la que més recorda és la d'una nit de març, l'any 1937.

Aquella nit de març, va sonar una estrident alarma. La Pilar la portava sentint des de l'estiu passat. Significava l'acostament d'avions de combat. Estava embarassada de 9 mesos i farta de córrer entre dones i nens desesperats i angoixats, es va negar a anar al refugi.

Va decidir tancar-se al rebost de casa amb la seva germana petita. Un forat obscur, claustrofòbic i amb olor a humitat darrere la porta de la cuina. De sobte, enmig de la nit, va sentir una forta sotragada a la panxa i notà com un líquid fred i llefiscós corria per les seves febles cames. La germana cridà espantada, però la Pilar li va tancar la boca ràpidament. En aquelles condicions, la Pilar s'havia ficat de part. La germana arrencà un tros d'un sac de patates que hi havia per allí, i el va posar en forma de tovallola. Va agafar un cullerot de fusta i el posà a la boca de la Pilar perquè no cri-dés. Li va agafar la mà i la Pilar va començar a apretar. Portaven tres quarts d'hora de part i de la Pilar encara no n'havia sortit res. Tenia tota la roba xopa de suor i de fons es sentien els estridents esclats de les bombes. El terra tremolava i la germana de la Pilar resava amb totes les forces. El cullerot es trencà de la pressió que exercia la Pilar a la fusta. De cop, el bombardeig cessà i el silenci de la nit va atrapar a tot el poble. Un crit curt però potent ressonà per tots els racons del poble. Es van produir uns minuts d'espera interminables i, de sobte, uns plors plens d'esperança d'un nadó acabat de néixer van atrapar a tot el poble en un aire malenconiós.

D'aquella nit, ara la Pilar només recorda el nom de la seva filla. Per això la seva filla es diu Estel. Per totes les bombes que van caure aquell dia i durant molts més dies. Per tots aquells estels que van caure. Per totes les persones que en el desassossec de la nit van sortir de casa per anar a buscar els apreciats estels i no van tornar. Per a totes les persones que la cruel però imparcial nit es va emportar. Per no oblidar les persones que la van deixar aquella nit tan hostil.

L'escollida

La bonica Paola romania immòbil davant les ones, l'obscuritat s'havia apoderat de la nit i amb aquesta, la seva intranquil·litat augmentava. Mentre l'escuma ressonava fortament a les seves orelles, no podia evitar pensar que en qualsevol moment vindrien a buscar-la. En alguns moments, pensava en endinsar-se a l'aigua i evitar així tot el que li esperava. Una forta bufada del vent va colpejar-li la galta, potser com un auguri, perquè això li va fer tornar dels seus pensaments i veure com algú se li apropava, no li va fer falta girar-se per saber qui eren i què volien. Va posar les mans entrecreuades a l'esquena i no va deixar de mirar la mar, entre el llunyà so d'unes sirenes va poder escoltar:

-Paola Sánchez Domingo, queda vostè detinguda per l'assassinat de Cristina Gómez. Te dret a guardar silenci, té dret a un advocat...- Va deixar d'escoltar, ni tan sols escoltava el murmur de la gent que s'havia acumulat al voltant dels cotxes patrulla, ni les sirenes dels mateixos. Una vegada a comissaria, els mossos preguntaven una i altra vegada sense resposta de Paola, ni tan sols aconseguien atreure la seva atenció, en uns minuts arribarien els seus pares i encara no havien aconseguit esbrinar res sobre el que havia passat. El forense havia extret diverses mostres del seu cos, entre elles cabells, pell sota les ungles i un líquid blavós que havia esquitxat el seu jersei i el de la víctima. Tot apuntava que aquella noia havia comès un brutal crim, però en observar-la semblava gairebé impossible. Els pares de la Paola van arribar gairebé d'immediat, van intentar parlar amb ella però no va servir de res, la van abraçar, la van bufetejar, la van besar i deu mil coses més, però ella seguia amb la mirada perduda, la cara inexpressiva i el que era pitjor, la boca tancada. Els agents Marc i Bea de la unitat d'investigació, s'havien fet càrrec del cas que estava commocionant al petit municipi, eren conscients de la repercussió mediàtica que aquest cas havia de tenir, no és habitual tenir

una mort violenta ni per aquesta petita ciutat, ni per les seves proximitats. La pressumpta homicida havia de ser visitada pel psiquiatre de la unitat, per intentar revertir l'estat de xoc en què es trobava, anaven a intentar per tots els mitjans esbrinar que havia passat.

- Paola, explica'm què és el que va passar l'altra tarda.- Li va dir la doctora Elisabeth.- No passes res, a mi em pots dir la veritat. Què t'havia fer? Havíeu discutit?

La doctora observava cada moviment i per això Paola milimetrava cadascun d'ells, no era tonta, havia après el suficient com per saber què havia de fer i dir. Elisabeth va arrufar les celles i va reposar la seva esquena en el respall de l'enorme butaca- digue'm Paola, no et passarà res, però hem de parlar, has de ser sincera i explicar-me el que ha passat, sinó, no podré fer res per tu, no podré ajudar-te i t'internaran en un centre de menors, o en algun centre psiquiàtric.- Paola va sentir que era el moment de parlar... però abans es va posar a plorar.

- Tranquil·la- Li va dir la doctora- respira fons, tanca els ulls i pensa en el que va passar.

- Jo sols volia que parés, era dolenta, molt dolenta!
- Per que dius què volies que parés? Què passava? Què feia la Cristina que volies que parés?

- La veia pels matins, només arribar, tenia ja escollida la persona a la qual anava a molestar aquell dia, li demanava l'esmorzar, els diners, trucava amb els seus telèfons, escrivia coses sobre ells en els grups de whatsapp, havia arribat a pujar vídeos sobre les seves víctimes a internet sobre les seves víctimes o els seus escollits, com ella solia anomenar-los. Intentava amb totes les seves forces amargar la vida a la gent que ella escollia. Ja no podíem tolerar-lo més, algú havia de parar-la.

- Però, per què ningú havia dit res sobre això abans?- va dir la doctora desconcertada- ningú tenia coneixement sobre aquests fets, la direcció del centre deien que no eren conscients d'aquests abusos.

- Cristina era molt espavilada, ella sempre sabia quan i com fer-ho perquè ningú pogués veure-ho i sabia, a la vegada, com espantar a la gent perquè tots els alumnes romanguessin amb la boca tancada, per por a ser els seus escollits... - la jove Paola va posar-se a plorar un altre cop, i va semblar endinsar-se de nou als seus pensaments, mentre perdia la mirada de nou.

Els agents Marcos i Bea, tenien ja suficient informació amb la qual treballar, havien estat recaptant declaracions de les seves amistats més properes, les que semblaven ser les seves col·laboradores necessàries en aquests actes que la Paola descrivia. La culpabilitat de la Paola estava més que clara, però havia donat a entendre per què una menor havia estat capaç de cometre aquest acte.

L'escena del crim havia estat minuciosament pentinada per l'equip de la científica, que lògicament i com esperaven, havien trobat clars signes de lluita i forcejament. La senyora de la neteja que va trobar el cos sense vida de Cristina en el bany de noies del centre on les dues estudiaven, havia rel·liscat amb alguna cosa que semblava orina i que semblava ser de la víctima. En els miralls del bany havien observat algunes gotes de sang, però el toll més abundant es trobava a un dels lavabos, la tassa del vàter estava tacada de sang i això semblava correspondre amb un fort cop que la víctima tenia al cap... el dubte que assaltava ara als joves agents, era si el cop havia sigut fortuït o havia rel·liscat... Paola seguia parlant amb la doctora, però aquesta encara no havia aconseguit que li expliqués com havia succeït.- Paola, si m'expliques el que ha passat potser et podré ajudar més, els agents estan esperant que ens donis la teva versió dels fets, serà llavors quan es decidirà què passarà amb tu, necessito que col·laboris i siguis sincera.

- Elisabeth li va tocar el cabell, per proporcionar algun contacte i procurar així que la jove homicida es relaxés una mica, solia funcionar.

No va sorgir l'efecte desitjat, però llavors la doctora li va agafar la mà i Paola tornava a notar que era l'hora de parlar i explicar-li quelcom més.

- Aquell matí, Cristina s'havia llevat amb mal peu, se li notava a la mirada. Vam saber que anava a escollir algú, i així va ser. Va apagar la seva cigarreta tot just acabada d'encendre en veure arribar a la petita Noa. Ella és fràgil i indefensa i sabia que no oposaria resistència i potser per allò se n'estava aprofitant. Li va robar els seus diners, la va insultar varies vegades, li va fer netejar la punta de les seves esportives amb la llengua, la pessigava només per sentir-la plorar, li va treure el mòbil, li va esquinçar la seva jaqueta nova i ja no podia seguir observant més, vaig intentar cridar la seva atenció, vaig intentar que parés, però tenia la mirada rabiosa, els seus ulls estaven injectats de sang, crec que estava com fora de si... així que em vaig penjar la motxilla i vaig anar al bany a refrescar-me la cara... hauria d'haver ajudat la Noa, però sabia que si ho feia, la seva ira es dirigiria cap a mi. De nou la Paola es va posar a plorar, semblava realment angoixada, aquella tal Cristina semblava un monstre tret d'una veritable pel·lícula de terror. Però llavors Paola va agafar aire i va fer com per continuar amb el seu relat.

- Cristina es va adonar que marxava, i sense que em dones compte m'havia seguit fins al bany.

- Per què has marxat mentre pegava a aquesta «enana»?- em va dir- No m'agrada que les meves amigues em deixin en plena acció, què passa? No t'agrada el que faig? Ho has provat alguna vegada? Vols que ho provi amb tu?

-Li vaig dir que no però ella em va agafar del cabell, em va fer mal, per què m'estava fent mal a mi? Em va agafar del coll i va intentar posar el meu cap al vàter, però quan vaig veure que la meua cara s'aproximava a l'aigua del vàter, quelcom va sortir de mi, no podia parar, vam començar una baralla en la que les dues ens colpejàvem sense parar, cops de puny, puntades de

peu, i llavors li vaig haver de fer mal perquè es va orinar a sobre.

I va ser llavors quan vaig riure, que ella va tornar a venir a per mi de nou, i va relliscar, es va donar un cop al cap amb el vàter i va començar a sortir-li sang, molta sang i jo em vaig espantar molt i vaig sortir corrents.

- Paola, algú va veure tot això? Hi havia algú més?- La doctora Elisabeth va saber que havia estat en defensa pròpia, ella no ho havia buscat, i podien basar la seva defensa en això.

- No, doctora, estàvem soles allà... potser, van veure com ella em seguia, però no la discussió.-va dir Paola amb cara de preocupació.

Però per un altra banda els agents, seguien investigant, parlant amb tot el col·legi, volien saber si era veritat que la víctima era un petit monstre, i en el cas que així fos, volien saber per què ningú del centre sabia el que passava.

Paola podia marxar, al ser menor quedava sota la tutela dels seus pares a l'espera de judici, tot semblava indicar que havia estat un tràgic accident i estaven pressionant als joves agents perquè tanquessin el cas. Encara que a ells no els acabava de convèncer tota la història.

Els mitjans estatals i locals van publicar la notícia dia rere dia durant molt de temps, lluny de deixar que el foc s'apagués, que era el que més necessitava Paola. Ella esperava que sortís el judici i que el cas fos sobresegut i així la seva imatge potser es netegés i deixessin de mirar-la de manera estranya quan anava i tornava de l'escola.

Per fi, el dia del judici va arribar i, com tot semblava indicar fins aleshores, tot va ésser una baralla entre adolescents que va acabar en tragèdia. Així ho va dictaminar el jutge.

- Un tràgic accident a l'institut. Esperem que no es torni a repetir- Va dir el jutge seriós i ferm-desenllaços com aquest, són els que no han de succeir mai durant l'horari escolar, esperem que a la vegada, el centre prengui mesures, perquè

casos d'assetjament escolar com aquest que s'ha destapat amb la nostra investigació, no es repeteixin al centre i molt menys que tinguin aquest final.

Paola va notar que tot havia acabat, per fi era lliure del tot, lliure de càrrecs, lliure de psiquiatres bojós que volen furgar en ments alienes, lliure de tot a la fi!

S'havien acabat les visites setmanals i la por al que pogués passar... Poc a poc la jove traumatitzada havia deixat de ser-ho i tornava de nou a guanyar-se la confiança dels seus amics al centre, tornava de nou a sortir com abans, sense mirades acusadores clavant-se al clatell, poc a poc podria tornar a ser ella de nou.

De moment, amb la seva bogeria i els seus actes, havia aconseguit que ningú parlés, ni tan sols la Noa, que havia hagut de declarar davant dels inspectors no havia dit ni una sola paraula que acusés directament la Paola, seria la por?

Els agents sabien que alguna cosa més havia succeït, el problema era que no sabien com demostrar-ho, aquella noia, la Noa, no havia obert la boca, no havia dit ni una sola paraula que poguessin emprar per poder ampliar la seva investigació i que no els obliguessin així a tancar el cas.

La Paola es va llevar aquell matí especialment feliç i contenta, semblava que tot havia quedat enrere, el seu nou grup d'amistats la creien al cent per cent i això la feia sentir-se molt bé... aquella alegria i felicitat s'havien de celebrar. De cop va veure a una de les seves companyes de classe apropar-se cap a ella per a saludar-la, però la Paola es va avançar...- Hola Emma, bon dia! Avui tu seràs la meua «escollida».

Cuidi el seu niu

El senyor Pitarch Roig ja portava massa estona desitjant tornar a casa. Embotit en una camisa blanca amb els botons estrictament cordats (tant al coll com als punys) duia una corbata, el disseny de la qual feia palesa la necessitat de renovar el seu armari, una americana de pana i uns pantalons negres ben planxats, amb la ratlla al mig. Suava com un porc i dos semicercles de suor s'obrien pas per l'àrea de la camisa que cobria aquelles claustrofòbiques aixelles. Feia tres lustres que s'havia quedat calb però, tot i així, amb una acèrrima negació a acceptar allò clar i evident, es seguia pentinant enrere els quatre cabells que li cobrien la coroneta, i els cinc de la nuca. No superava el metre seixanta-cinc, i sobrepassava, això sí, els vuitanta-cinc quilos de pes. Sota la seva barbeta es desplegava una densa massa de greix que no deixava identificar l'estructura del seu coll. Assegut darrere el seu despatx, les natges li començaven a fer mal però encara havia d'aguantar aquell coi de funcionari que havia estat acomiadat sense precedents.

El nostre lector ja deu haver-se figurat una imatge molt peculiar del senyor Pitarch Roig, i no està gens equivocat. El senyor Pitarch Roig era un advocat d'aquests catedràtics de la vella escola. Passava les tardes atenent a clients, i entre cita i cita vigilava que tot fos al seu lloc: la ploma estilogràfica, el posa-papers, la posició de la catifa i que cap dels cantons verticals dels marcs dels seus diplomes trenquessin la perpendicularitat amb el pla del terra. Tenia un despatx antic, ple de llibres, molts llibres. Cada dia esperava que es fessin dos quarts de nou per poder plegar i tornar cap a casa. Aquell dia no havia de ser diferent, i doncs, tancaria la llum, miraria de reüll que tots els seus estimats llibres estiguessin ben posats, i, finalment, tancaria la porta, creuaria el passadís fins a la recepció i s'acomiadaria de la seva secretària amb qui, en un passat, remot o no, tingué aventures que la seva esposa acabaria permetent a causa del famós "On aniràs sola sense un marit?".

Doncs seguint aquestes deduccions, el senyor Pitarch Roig complí amb tots els passos anteriorment enumerats amb una puntualitat anglesa. Com cada dia fou el peu dret el que primer trepitjà la vorera. Prengué amb convicció el Carrer de Balmes, fins que girà a la dreta pel Carrer dels Madrazo. Quan ja portava cinc minuts caminant per aquest últim carrer, notà una estranya companyia al seu costat. Sentia una presència, com si no estigués caminant sol. El seu primer instint, i natural, fou el de girar el cap cap als dos costats, i havent vist que no l'acompanyava ningú, seguí mirant cap endavant. No va minvar gens ni mica aquella incòmoda sensació i augmentà de manera exponencial fins que sentí: "Ei tu, Joaquim" (encara no havíem dit el seu nom). Peculiarment, la veu no vingué ni de l'esquerra ni de la dreta ni de darrere, sinó que va percebre com si li parlessin des de sota, per l'alçada dels turmells. Va mirar a terra de cop i va veure que un colom l'estava seguint. Un colom, sí. No només el seguia sinó que també se'l mirava atentament. "Sí, sí, t'estic parlant jo. No em miris amb aquests ulls de rap!" va dir el colom. El senyor Pitarch no sabia què fer, ni què dir. Va seguir caminant, examinant (dins del que li fos possible) les seves facultats mentals i tractant d'esbrinar si estava al·lucinant, o fins i tot, si es tractava d'un somni. "Em vols fer cas? Creus que tinc tot el dia?" va repetir el colom. Havent vacil·lat durant vint segons, el senyor Pitarch Roig es decidí per contestar a aquella criatura, amb la boca molt petita. "Qui ets? Què vols? No m'estarà algú gastant una broma...?" "No, capsigrany...mira, em presento. Em dic Antoni Maymó Moragues, però els amics em diuen Toni. Vinc a dur-te una queixa, veuràs...Des de l'assemblea de coloms de les antenes de televisió del sostre de l'edifici núm. 5 del Carrer dels Madrazo (el senyor Pitarch Roig se n'adonà que estava parlant de casa seva) volem comunicar-li que deixi de fer tant d'escàndol per les nits.

Prosa

CATEGORIA G

Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Cuidi el seu niu
Guillem Javaloy Berengueras
INS Cambrils

Les nostres cries no poden dormir i els adults fem l'impossible perquè s'adormin. La meva dona cada cop està més desesperada i un dels meus petits estan morts de por, creuen que vivim sobre la panxa d'un monstre i que un dia ens menjarà..."

El senyor Pitarch Roig estava completament de pedra. Es tornà a pessigar per comprovar que no havia abandonat l'estat de vigília mentre escoltava algun client però no, no estava somiant. La seva primera decisió fou la de mirar al davant i ignorar tot allò que havia passat. Però tot seguit tornà a escoltar la veu del Toni. -"Doncs bé Joaquim, espero que no ignoris la nostra petició, jo cuido el meu niu, cuida tu del teu". Havent dit això, el colom aixecà el vol deixant-lo sol.

Seguí caminant, pensant en tot el que acabava de passar i, com de costum, mirà de reüll el portal de casa seva i passà de llarg. Encara era massa d'hora per anar a casa i escoltar la seva dona i aguantar els seus fills així que, com cada dia, es dirigí al Bar Estel·la. Quan va arribar s'assegué a la barra tot deixant caure el seu maletí al terra. Amb una periodicitat de 25 minuts demanava una copa de whisky amb gel. Se la mirava i se la mirava. Resseguia el contorn dels gels amb la mirada, com si amb la vista els anés a desfer. Va estar donant-li voltes a la intervenció del Toni fins que l'estat d'embraguesa va anar fent més i més espès el pensament del senyor Pitarch Roig. Quan el cap ja li feia massa voltes i la llengua li començava a patinar pagà totes les copes i abandonà el bar.

Fent 'esses' arribà a casa. Li van caure dos cops les claus a terra abans que aconseguís obrir la porta i, per desgràcia seva, es trobà la llum de la cuina oberta. Va deixar l'abric al terra i es tragué les sabates trepitjant amb la punta d'un peu el taló de l'altre. Amb l'espatlla recolzada a la paret del passadís (buscant un punt de gravetat estable), començà a caminar fins arribar a la cuina. Es trobà a la Teresa (la seva esposa), en pijama, bevent cafè a la taula. -"On has estat? Quina pudor que fas... Ai Déu meu, quina pena..." -"No he estat enlloc, no m'atabalis!" -"Cada dia et deixes mig lloguer al Bar Joaquim... Aquesta situació és insostenible." -"Vols callar coi! Jo ja sé el que em faig!!" La Teresa es va aixecar i es va dirigir amb fermesa al Joaquim, qui havia obert la nevera i la mirava sense buscar res. En el moment en què la Teresa posà la mà sobre l'espatlla del Joaquim, aquest es girà brutalment fent-la caure a terra. El conseqüent crit de dolor va despertar a en Cisco (el seu fill petit de 6 anys) qui, des del marc de la porta, observava la situació amb uns ulls que eren el paradigma del terror. Observava al seu pare amb el mateix pànic que algú observa un feroç monstre que està a punt de menjar-se'l. Havent fet callar a la Teresa, el Joaquim va sortir de la cuina i va dirigir-se fins al dormitori, tancant d'un fort cop la porta de la habitació del nen, qui havia reulat i ara es feia l'adormit. Arribà fins al peu del llit i es descordà amb moltes dificultats la corbata. Va deixar-se caure al llit amb el cap mirant cap a la finestra i la mirada perduda, clavada als terrats dels edificis veïns.

De sobte, una violenta ràfega de coloms va passar per davant de la finestra de la seva habitació i en un instant que va semblar durar una eternitat, un colom girà el cap i mirà fixament als ulls del Joaquim. El Joaquim va percebre aquella mirada i, per un moment, li semblà recordar quelcom que havia passat aquell mateix vespre. No obstant això, a causa de l'alcoholització que duia a sobre, no li va fer gaire cas a aquest pensament. S'escoltava al Cisco plorant, essent consolat per sa mare, i amb aquesta monòtona i amarga melodia, perdé la consciència del cos, de l'espai i del temps, i caigué adormit.

La gran guerra

El ser humano sabe hablar, escribir y contar por naturaleza. Toda persona adulta que se precie tiene la capacidad de realizar estos tres actos, que conviven en paz en nuestro conocimiento. Pero no siempre ha sido así. Hoy vengo a explicaros uno de los hechos más importantes en la historia de la humanidad. Un secreto a voces que cambió el mundo en el pasado. Una leyenda épica plagada de héroes, traición, ingenio, sudor y sangre. Mucha sangre. Hoy vengo a contaros, con la más fiel verdad, la gran guerra que tuvo lugar entre dos de las más importantes civilizaciones del pasado: las letras y los números.

Hace miles de años, ambos reinos convivían en paz hasta que, gracias a un periodo de prosperidad económica, los dos se expandieron tanto que sus fronteras llegaron a tocarse y sus muros quedaron separados por poco más de un kilómetro. Los delirios de grandeza y el afán por expandirse de unos y de otros provocaron tensiones y pequeños altercados que se fueron agravando con los días. Ambos pueblos creían firmemente en su superioridad y menospreciaban el poder político, militar e intelectual del otro. Esos roces y actitudes pronto desencadenarían la que ha sido la más masiva guerra de todos los tiempos.

Los números eran un pueblo muy lógico, frío y práctico. En Geópolis, capital del reino, todo estaba calculado a la perfección. Cada calle, cada plaza, cada edificio era una figura completamente regular. Tenía cuatro barrios: el barrio natural, el barrio no natural, el barrio fraccionario y el barrio irracional. Cuentas las leyendas que también existía un barrio llamado "imaginario" donde vivían criaturas jamás vistas, sacadas de las pesadillas de los más pequeños (números inferiores a 1) pero nunca se llegó a demostrar. En esta ciudad habitaban el rey 0, la reina ∞ , su más fiel consejero 8 y miles de súbditos dispuestos a morir por demostrar que eran mejores que las letras. Era por ese exceso de soberbia que el reino de los números contaba con un poderoso ejército formado por todos los números mayores de 1 sin hijos. Éstos se entrenaban desde bien pequeños en los bosques de derivadas a las afueras de la ciudad. También contaba con grandes catapultas de polinomios que lanzaban triángulos de Pascal formando una parábola perfecta.

El reino de las letras, en cambio, era una civilización amante del arte y la literatura. Todo el mundo era muy creativo e ingenioso. La capital, El Verso, contaba con un consejo de 27 sabios que dirigían el reino desde la muerte del anterior rey, "Ch". Los sabios contaban con un libro sagrado de donde sacaban todas las respuestas que sus súbditos deseaban: el Diccionario. El pueblo se había visto obligado a reforzar su ejército, conocido en el mundo entero por su organización impoluta, a causa de las recientes tensiones con los números. Estos refuerzos constaban de miles de soldados de clase A (la mejor infantería que existía), grupos de operaciones especiales I/Y, que se podían adaptar a muchas situaciones por su doble cara y arqueros de tipo D, capaces de disparar centenares de flechas tildadas a sus enemigos.

Pasó un tiempo donde la tensión se podía palpar en el ambiente. Los dos reinos estaban preparados para lo inevitable y un buen día, sucedió. En el reino de los números se descubrió la gran traición de 8 que, cegado por el ansia de guerra, mató a la reina ∞ y la suplantó. El rey 0 culpó a las letras de lo sucedido y les declaró la guerra.

A la mañana siguiente miles de números y letras formaban en el campo de batalla. Entre las filas numéricas se podían distinguir las grandes catapultas modelo "Pitágoras" y al general mayor, π , que dirigía los batallones Turing, Gauss y Euler. Este último había sido fruto de las mejores mentes pensantes del reino y contaba con la fórmula más bonita del universo. Por otro lado, en el lado de las letras se podía leer en la primera fila: "DEFENSA", un poco más atrás: "INFANTERÍA" y subidos a un monte se encontraban las D preparadas para disparar tildes.

El silencio absoluto se hizo. Un sol radiante iluminaba la hierba verde en su efímera inocencia mientras los valientes soldados, impacientes, miraban fijamente a sus enemigos. Era la calma antes de la tormenta. Una tormenta de sangre y muerte que prometía arrasarlo con todo.

Y comenzó. Miles de números cargaron contra las defensas férreas de las letras mientras las catapultas intentaban minar los escudos. Una lluvia de acentos hizo la noche por lo que los números corrieron a resguardarse bajo las raíces cuadradas. No todos lo consiguieron. Centenares de cifras quedaron clavadas en el suelo. Los supervivientes retomaron la carga y finalmente estamparon sus poderosas espadas contra los escudos de las letras. La barricada no tardó en caer por lo que las Y defensivas dejaron la formación y atacaron como I. El resto de infantería tipo A, B y C saltaron al campo de batalla superando numerosas caras conocidas inertes, y otra salva de tildes oscureció el cielo. Esta vez los números no tuvieron tanta suerte y muchos perecieron. En el caos de la batalla se podían ver 8 convertidos en 3 moribundos en el suelo, W que ya no eran dobles, O convertidas en U, 1 desorientados buscando su único brazo... Era una auténtica masacre.

Un constante ruido metálico y gritos desgarradores se oían. El sol, tapado por los proyectiles ya no iluminaba una hierba teñida de rojo. Los valientes soldados sentían el miedo en lo más profundo de su ser y miraban temerosos las espadas blandiéndose en sus entrañas. Números y letras caían como moscas amontonándose y siendo pisoteados por sus compañeros. La tormenta había llegado.

De repente, una melodía se oyó en la distancia. Una sucesión de sonidos armoniosos resonaron en los tímpanos de los soldados. Eran las tropas del reino de la música. Cientos de pentagramas, como majestuosos elefantes, transportaban incontables notas que cantaban al compás una canción tan hermosa que los números y las letras dejaron de pelear. La batalla se apaciguó lentamente al son de dos pueblos enemigos que perdieron todas las ganas de luchar. Dos pueblos enemigos que comprendieron sus diferencias y descubrieron que no podían vivir el uno sin el otro. Dos pueblos enemigos que habían dejado de ser enemigos. Los dos reinos, guiados por la música, firmaron una paz duradera hasta día de hoy, y decidieron unirse como uno solo que compartiera lo mejor de las dos culturas.

Es gracias a la música que esta historia tiene un final feliz. Porque sin ella, aún hoy estaríamos discutiendo sobre la superioridad de unos o de otros.

XII Premis Literaris Sant Jordi '17

...tava més cansada. Els nens, quan entrava al pis, els trobava moltes vegades adormits. Els havia estès un
...n braç passat damunt de la Rita. Fins que no els vaig trobar més adormits i la Rita, tan petiona, feia hiiii... hiiiiii... i es miraven a
...mb aquella mena de riure, hiiiiii... hiiiiii... hi... un riure molt estrany. I vaig voler saber què passava. Un dia vaig córrer més i no em vaig
...rès a robar, aguantant-me la respiració mentre feia girar la clau al pany. La galeria era plena de coloms i també n'hi havia al passadís
...ap al balcó del carrer, que estava obert de bat a bat, i van fugir deixant unes quantes

...van ser a la galeria es van girar a mirar-me i vaig espantar-los amb el braç i van fugir volant. Vaig començar a bus
...it, el tancàvem perquè ens deixés dormir. La Rita estava asseguda a terra amb un colom a la falda, i el nen tenia tres coloms davant
...coloms es van esverar i van alçar el vol i topaven per les parets. I el nen, amb

...ia temps que, als matins, els coloms eren amos del pis quan jo era fora. Entraven per la galeria, corrien pel passadís, sortien pel balcó
...s a estar quietes, per no espantar els coloms i tenir la seva companyia. En Quimet ho va trobar molt bonic i va di

...lomar que era el cor, donaven la volta pel pis que era el cos i tornaven al colomar que era el cor. I va dir que havíem de mirar de tenir
...t, arrencaven a volar, s'aixecaven com una onada de llampecs i d'ales i, abans d'anar-se'n a jòce

...Antoni travessava una estesa de coloms amb la Rita al darre i els coloms ni es bellugaven: els obrien pas, alguns, i d'altres els seg
...urs a l'habitació petita. I si els nens s'asseien per terra al terrat de seguida estaven voltats de coloms que es deixaven tocar. En

...a mateix de la golfa del terrat; calia només fer un forat al sostre, una trapa, va dir, posar una escala de llistons de terra al sostre i els c
...ser el propietari no ho voldria i en Quimet va dir que el propietari no ho sabria mai, i que si teníem els coloms nets no es podia que

...una granja i que ens en cuidariem els nens i jo. Li vaig dir que era una bogeria i va dir que les dones sempre volen manar i que ell u
...dia, va obrir la trapa i en Quimet volia fer l'escala però en Mateu li va dir que ja n'hi portaria una de l'obra, una mica vella

...d. I va posar covadors a baix i de moment va tancar les parelles perquè s'avesessin a sortir directes per l'escala, en comptes de fer la vo
...pa, que era feta de llates de fusta i s'alçava, per la banda de dalt, estirant una rotilana de ferro;

...ni un colomí perquè els crits i els plors dels nens enfonsaven la casa. Quan entrava a l'habitació petita a netejar,
...ava molt enfadat. "—¡Això són coloms de presó! I els coloms tancats a les fosques van fer ous i els van covar i van sortir

...ixeta que havia fet a la porta de l'habitació, veïem els coloms com pujaven l'escala: d'una volada, un graó o dos
...de seguida em feia desapar la taula i sota del llum amb el serrell de color de maduixa començava a fer comptes damunt d'una paperin